

Poëziepakket (3/4) – 25 gedichten

Alfred Schaffer
Babs Gons
Billie Vos
Elfie Tromp
Erwin Mortier
Hélène Gelèns
Jaap Robben
Johanna Pas
Judith Herzberg
Kira Wuck
Lieke Marsman
Marc Terreur
Marije Langelaar
Maureen Ghazal
Michaël Vandebriel
Pat Donnez
Peter Verhelst
Remco Campert
Rhea Cecile
Saskia Stehouwer
Sholeh Rezazadeh
Stella Bergsma
Thomas Möhlmann
Tom Marien
Yusra Benfquih

tijd dag plaats – mensen wat een drama

ik weet wel wat de bromvlieg drijft
die continu tegen mijn vensterraam blijft vliegen.

zijn geblokte bewegingen.
een kleine zwarte held die lak heeft aan censuur.

het is zo lang geleden allemaal.

ik hoop dat hij snel vrijkomt.

Alfred Schaffer

als een geliefde
zich onder het puin bevindt
dan lichten we op in het donker
worden handen graafmachines
dan bolt kracht zich op in bundels
in spieren
in verstrengelde vingers
het hart slaat de maat
van het omploegen
van elke centimeter
tot de aarde laat zien
wat we liefhebben
we dat kunnen vangen
in de talloze armen
van onze hoop

Babs Gons

Fragment uit *'Tot de aarde laat zien'*

onderbreek mij
dwars doorheen de twijfel
neem mijn hart bedachtzaam in uw grip
laat mijn lichaam met het uwe praten
raas mij verloren door begrip

Billie Vos

tot bloei

in ons rolt een toekomst
uit het donker als belofte

we moeten rijzen
dat zit in onze aard

de metafoor is allang gemaakt en
laat ik verder aan jou over

dit is een pot met aarde
hier is de gedachte, hier de spade

graaf je uit
groei je zelf

planten, zaden
mensen, daden

Elfie Tromp

Het leven is het leven.

Hoewel. Geklutste tautologieën

bakken niet vanzelf brood.

Word nu eens moe van al dat her-her-her-her-herbeginnen,

stop met de ene voet voor de andere voet na de andere

op onze tenen zetten.

Hoewel.

Leren strompelen heeft iets.

Erwin Mortier

in ongeremd rennen

volg je het pad tot je het pad tevoorschijn rent
ren je de zon tevoorschijn en een duinvallei
het mulle zand het helmgras het geruis van de zee
ren je de zee tevoorschijn een steeds onmetelijker zee

Hélène Gelèns

Kwijt

Hoe kwijt kan iets zijn
wanneer ik het met dichte ogen
nog steeds kan zien?

Jaap Robben

Mijn moeder

Soms legde
ik mijn wang tegen haar zachte rug en keek
hoe zij de naald onhandig door de kousen haalde
om nog een winter mee te gaan

Ik wilde
liever niet dat ze de gaten stopte
de ruwe stukken sneden in mijn huid

maar met
mijn hoofd tegen haar zachte rug
en achter mij de schimmen die haar plaagden
wist ik dat zij iets anders dan mijn kleren maakte

Johanna Pas

Soms vaak

Een bok staat
bij gebrek aan berg
vaak bovenop
zijn hok.

Judith Herzberg

Zure melk

Als de aarde is opgebrand
hoelang duurt het dan voordat er opnieuw leven ontstaat
bossen zijn teruggegroeid

eencelligen voeten krijgen
rechttop leren staan
beschutting zoeken

misschien is er voor een lange tijd
alleen heel veel zwart
doet iemand vanaf een andere planeet
met zaklampen de sterren na

Kira Wuck

Je bent achttien en weet:
zolang ze ons de frontlinie in schuiven
als schild tegen andere minderheden
eindigt het spel steeds weer bij start.

Lieke Marsman
fragment uit 'spelen'

SCHILDPAD

Holderdebolder
de heuvel af in een zeepkistenrace

in maliënkolder
als jan zonder vrees
land ik ondersteboven
wiebelend op mijn schild

en jij die me terug op mijn pootjes zet

Marc Terreur

Mei

Ik liep tinkelende suizende melkwegstromen in mijn romp
plasma gamma stralen in mijn benen
openklappende bloesems in mijn keel
rivieren met zachte stoten, keilende stenen
naar binnen klappend licht.

Zo liep ik zo hoorde ik zo paradeerde ik de straat op
elke omwenteling werd gevoeld.

Elke hand die ik schudde bewoog
met het fotonenlicht mee.

Marije Langelaar

wanneer we onze hand voorzichtig op de schouder leggen
komen we erachter dat wij de schouder zijn waarop ons leven rust

we zijn een verlengde van elkaars hartslag
dragen een slinger aan voorouders die elkaar kruisen
zijn een universum dat onmetelijk is

Maureen Ghazal

fragment uit *'Wij zijn ik uit de ander'*

hoeveel onzichtbare tijd
vraagt het ons
om hier uit de grond te borrelen
aders en holtes
verdonkeremanen onze gretigheid
gezuiverd door zand en kiezel
banen we ons een weg
door de gewassen stad
en storten ons
met vreugdevol geruis
naar beneden
niemand nee niemand
houdt ons nog tegen
we reizen licht
waar we naartoe gaan
willen we niet veel dragen

Michaël Vandebril

- wat lees je?
- jou
- mij?
- je ogen en je handen
en wat er tussen de regels staat

Pat Donnez

Je staat bij het water maar er is geen water.

Je kijkt in licht maar er is geen licht.

Zo sta je in de branding, de zon
stijgt uit de zilverige verte op,

het licht is te fel en uit de verte
komt als een glazen vouw een golf.

Zo totaal spoelt de zon over je heen
en vloeit de golf in een zucht uit.

In licht kijk je maar het is geen licht.

Bij het water sta je maar het is geen water.

Peter Verhelst

Zondag

Zondag had ik me voorgesteld
in de hangmat door te brengen
tussen de stevige stammen van de bomen
dicht boven de aarde
en van de hemel ver genoeg verwijderd
om me een mens op zijn plaats te voelen.

Maar het regende.

Remco Campert

BOREAS

Dit glasraam ontmantelt je
tot zand en gloed
beukt als de jonge zee die

je bent van branding tot breuklijn. In je schulp
hoor je het ruisen van een lichaam. Hierbuiten
waar luisteren ook rillen is

wankel je als de wrakkenkaart die
je bent. Gehavend door storm en stroom
aarzel je

om dan toch woordeloos
het ontstaan van kalk op
je eigen barsten te aaien.

Rhea Cecile

reis

diep onder het dagelijkse
besta je als bodem
als klei om mee te werken

wat steekt de kop op
als je er lucht door blaast
water over sprenkelt

je groeit op
vanuit het eerste groen
neemt toe tot je knoppen barsten

je bent bereid
om jezelf uit te drukken
te verspreiden over het land

als je gaat
houd je hart vast
strek je vleugels

neem ruim, zei de zee

haar natte armen wijd open

als het leven voorbij is

dan heb je ons oude zwijgen

onze zelfdruppels met mysterieuze zeewaarheden

die in het kloppende hart van elke golf

kloppen

tegen de borst van de strandrots

Sholeh Rezazadeh

fragment uit '*Neem ruim zei de zee*'

Waarrimpel

Ik ga schitterend oud worden
met bladgoud op mijn huid als schubben
u kent dat wel en een jas van zon
blinkend zal ik alles betreden
ik ga zo mooi gebrekkig zijn dat gezonden me benijden
ze zullen hun ledematen kapotslaan
om zo te mogen kraken als ik.

Stella Bergsma

De kinderen

'Een stoel om op te zitten

een stoel om op te staan

een stoel om uit het raam te staren

en om weg te gaan

een stoel voor in het zonlicht

en een stoeltje voor de maan

een stoel om op te zitten en

een stoel om op te staan.'

Thomas Möhlmann

koffiekoek

dit gedicht gaat lekker
niet over suikerzoete koffie
koek zoals zo'n puddingengebakken
of ronderondrorijven – of toch lieverlekkerlang?
die glanzend blinkt achter glas
net voor dat zevengranen
zonnebloempit of langgalettenkleingrofwit

nee dit versgebakken gedicht
dat jij vandaag nog smaken moet
wil net dat extratikkelt zijn
de roodstetaartenkers vol zalmneuzerij
maar dan eensklaps onverwachts

zoals dat koekje bij de koffie
dat net achter de kop
verscholen ligt

Tom Marien

Staat van de wereld

Wanneer u nog eens zucht:
de staat van de wereld,

denk dan
aan al wat staat –
een huis, een mens, een boom,
een muur, een paal boven water,
en hoe dat alles
ook weer kan vallen,
dat staat vast.

De staat van de wereld
is niet meer dan een staat:
omkeerbaar, wankel,
steeds in staat
om te kantelen.

helaas of gelukkig
steevast
van voorbijgaande aard.

Yusra Benfquih